

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/20/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119460896
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gizela Majerčák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:6119460896.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gizely Majerčák a členov senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Aleny Mikovej, v právnom spore žalobkyne: A. B. C. D., E. F. G., H. I., nar. XX.X.XXXX, zást. SVITOK a spol., s. r. o., Bratislava, Tomášikova 23/C, IČO: 36 863 980, za ktorého ako konateľ koná advokát Mgr. Peter Svitok, proti žalovanému: A. J. K., C., B. XX, nar. XX.X.XXXX, zást. Advokátska kancelária Hajduk s. r. o., Vranov nad Topľou, Štúrova 5, IČO: 53 556 283, za ktorú ako konateľ koná advokát JUDr. Anton Hajduk, o 15 000 €, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č. k. 7C/15/2020 – 95 z 21. júla 2021

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému proti žalobkyni p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e:

1. Okresný súd Michalovce ako súd prvej inštancie (ďalej aj len ako „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví zamietol žalobu o 15 000 € titulom bezdôvodného obohatenia a žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania. Žalobkyňa žalobu založila na tom skutkovom základe, že 23.1.2017 bezhotovostným prevodom zo svojho účtu v banke (VÚB, a.s.) na bankový účet žalovaného (Tatra banka, a.s.) omylom zaslala finančné prostriedky v celkovej výške 15 000 € tvrdiac, že tieto mali byť zaslané v prospech účtu jej manžela L. D.. Žalobkyňa vzápätí, ako sa dozvedela o mylne zrealizovanej platbe, bezodkladne kontaktovala svoju banku, ktorá ohľadom vrátenia finančných prostriedkov následne kontaktovala banku žalovaného, avšak bezúspešne.

2. Vychádzal zo zistenia založeného na potvrdení o transakcii (v spise na č. I. 5) a svedeckých výpovediach A. J. K., st., M. J. N. a M. L. A., ktorý je bývalým švagrom manžela žalobkyne L. D., že číslo bankového účtu žalovaného, na ktorý žalobkyňa v prospech tretej osoby následne poukázala žalovanú istinu, manželovi žalobkyne sprostredkovali oni. Podľa svedkov K. a N. touto treťou osobou bol veriteľ manžela žalobkyne G., ktorého bankové účty boli pozastavené pre exekúciu a takto plnením v jeho prospech na bankový účet inej osoby chcel obísť exekútora. Výber finančných prostriedkov z účtu žalovaného a ich odovzdanie G. realizoval svedok A. J. K. K., ktorý ako otec žalovaného bol disponentom tohto bankového účtu svojho syna. Podľa svedka A. touto treťou osobou bol svedok N., ktorý pre manžela žalobkyne vykonával určitú činnosť, za ktorú 15 000 € bola jeho odplata. Z tohto dôvodu na potvrdení o zrealizovaní platby ako príjemca platby je uvedený „Novák“ a v poznámke pre príjemcu je uvedené priezvisko a meno manžela žalobkyne ako „Prokopius anton“.

3. Vec právne posúdil podľa §107 ods. 1 až ods. 3 o. z. o premlčaní a tiež podľa jeho §456 a §458 ods. 1 až ods. 3 o bezdôvodnom obohatení a dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná.

4. Vychádzajúc zo skutočnosti, že k zrealizovaniu platby došlo 23.1.2017, pričom ako jej príjemca na potvrdení o zrealizovaní transakcie bol označený „N.“, dospel k záveru, že žalobkyňa v čase prevodu finančných prostriedkov jednoznačne vedela, komu ich prevádza a kto sa na jej úkor obohatil. Pri posudzovaní žalovaným uplatnenej námietky premlčania vzhľadom na pripísanie finančných prostriedkov na účet žalovaného najneskôr do dvoch pracovných dní, uzavrel, že žalobkyňa vedomosť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a keďže jej bolo známe aj meno príjemcu (N.), zároveň aj o tom, kto sa obohatil, mala od 25. 1. 2017 a od tohto dňa jej preto zároveň začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, ktorá preto uplynula najneskôr 25.1.2019. Keďže žaloba na vydanie tohto bezdôvodného obohatenia bola na súde uplatnená až 13.12.2019, uzavrel, že sa tak stalo až po uplynutí premlčacej doby a žalobkyňa s ňou nemôže preto uspieť. Okrem záveru o premlčaní žalobou uplatneného nároku na základe vykonaného dokazovania v konaní bolo preukázané aj to, že sporná transakcia zo strany žalobkyne nebola realizovaná omylom, ale že účet žalovaného bol iba platobným miestom v prospech ďalšej osoby. Hoci výpoveď svedka A. v istých detailoch je odchylná od výpovedí ostatných svedkov (K. K., N.), všetci zhodne vypovedali, že finančné prostriedky neboli určené pre žalovaného, ale že jeho bankový účet bol len platobným miestom v prospech ďalšej osoby, bez ohľadu na to, či touto osobou bol M. N. alebo H. G.. Žalobkyňa (okrem vlastného tvrdenia a čestného vyhlásenia svojho manžela) pritom nijako nepreukázala, že sporná platba bola určená v prospech jej manžela L. D.. Podľa súdu toto tvrdenie žalobkyne vyvracia jednak samotné potvrdenie o zrealizovaní transakcie, v zmysle ktorého platba bola určená pre N. a jednak aj vypočítaní svedkovia, a to napriek rozdielom v ich výpovediach ohľadom určitých skutočností. Z týchto dôvodov uzavrel, že žalovaný nie je v tomto spore pasívne vecne legitimovaný a z tohto dôvodu žalobu mierenú proti nemu zamietol ako neopodstatnenú. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu strany v konaní ustanovenej v §255 ods. 1 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku žalobkyňa podáva odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že jej žalobe v celom rozsahu vyhovie. Uplatňuje odvolacie dôvody podľa §365 ods. 1 písm. b), písm. f) a písm. h) CSP, t. j. že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Odvolanie odôvodňuje námietkou nesprávneho skutkového zistenia a nesprávneho právneho posúdenia otázky premlčania uplatneného nároku súdom, keď tento vychádzal z toho, že žalobkyňa už 25.1.2017 mala vedomosť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil, hoci ona v danom čase o tomto objektívne nemala vedomosť a rovnako nevedela ani, komu patrí predmetný bankový účet, na ktorý sporných 15 000 € ona poukázala, o jeho vlastníčkovi žalobkyňa sa dozvedela až na základe komunikácie medzi bankami. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v zmysle zákona je pritom viazaný na skutočnú vedomosť veriteľa o relevantných skutočnostiach ustanovených v §107 ods. 1 o. z., ktorú nemožno prezumovať tak, ako to urobil súd prvej inštancie. Namieta, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností v sporovom konaní zaťažuje tú stranu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky a poukazuje jednak aj na tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, podľa ktorej neexistencia niečoho, majúca trvalý charakter, zásadne sa nepreukazuje a jednak aj na tzv. presúvanie dôkazného bremena. Z týchto dôvodov ona v tomto konaní bola povinná tvrdiť a dokazovať len vznik majetkového prospechu na strane žalovaného ako obohateného, t. j. pripísanie žalovanej istiny na jeho bankový účet, čo predloženými listinami v danom prípade aj preukázala. Záver súdu, že žalobkyňa je povinná preukazovať, že k zrealizovaniu platby došlo omylom, podľa nej je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, nakoľko po preukázaní majetkového prospechu na strane žalovaného dôkazné bremeno sa presunulo na jeho stranu, a teda on mal v konaní preukázať titul tohto majetkového prospechu. Nakoľko výpovede žalovaným navrhnutých svedkov ohľadom tohto sa rozchádzali, podľa žalobkyne tento neunesol dôkazné bremeno a mal byť preto v konaní neúspešný. Podľa odvolateľky súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom sa odchyľil od rozhodovacej praxe, ktorej aplikovania v konaní ona sa dovoľáva a z tohto dôvodu napadnutý rozsudok je aj arbitrárny a v rozpore s princípom právnej istoty.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil, pretože tento je vecne správny, zákonný a spravodlivý a súd prvej inštancie správne vyhodnotil aj námietku premlčania. Sama žalobkyňa v konaní predložila potvrdenie o zrealizovanej platbe, z ktorej vyplýva, ako bola táto zrealizovaná, čím zároveň potvrdila aj to, že žalovaný nie je v konaní pasívne vecne

legitimovaný. Žalovaný poukazuje aj na skutočnosť, že ak by spornú platbu žalobkyňa skutočne chcela odoslať svojmu manželovi, o omyle v zrealizovaní transakcie určite by sa bola dozvedela skôr, ako to ona tvrdí. Podľa názoru žalovaného z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že účet žalovaného bol len platobným miestom a že príjemca platby označený v potvrdení o zrealizovaní transakcie mal právny dôvod spornú istinu si ponechať, nakoľko, ako to vyplynulo z výpovede svedkov, účelom spornej platby bolo splatenie pohľadávky G. voči D., pričom odchylnú výpoveď svedka A. pre jeho blízky príbuzenský vzťah so žalobkyňou považuje za nedôveryhodnú.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladnom posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania podaného stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo (§34 a §355 a nasl. CSP o odvolaní) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

9. Súd prvej inštancie vo veci dokazovanie vykonal v potrebnom rozsahu a na základe neho náležite zistil všetky rozhodujúce skutočnosti. Skutkový stav vyhodnotil podľa zásad ustanovených v §191 ods. 1 CSP a na základe neho vo veci aj správne rozhodol. V konaní nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd postupom podľa §387 ods. 1 CSP rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny preto potvrdil vrátane závisiaceho, správneho a zákonného výroku o trovách konania založeného na zásade úspechu strany v konaní (§255 ods. 1 CSP).

10. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 21.2.2024 o 9.40 hodine v pojednávacej miestnosti č. dv. 210/II. poschodie. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku od 14.2.2024 boli zverejnené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a tiež na jeho webovej stránke (§219 ods. 1 a ods. 3 za použitia §378 CSP).

11. Odhliadnuc od toho, ako súd prvej inštancie sa vysporiadal s uplatnenou námietkou premičania žalobou uplatneného nároku napadnutý rozsudok v rozsahu zamietnutia žaloby pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tomto spore z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je plne akceptovateľný, presvedčivý, jasný a zrozumiteľný. V odôvodnení rozsudku súd dal odpovede na všetky otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, dostatočne a presvedčivo objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisu po oboznámení s dôvodmi napadnutého rozsudku, ako aj s obsahom a dôvodmi odvolania, nezistil žiaden dôvod, aby od týchto sa odchyľil. Naopak, odvolací súd s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tomto spore v celom rozsahu sa stotožnil a v odôvodnení svojho rozsudku v súlade s §387 ods. 2 CSP preto sa obmedzuje len na konštatovanie ich správnosti, ktoré vo svojom odôvodnení nadbytočne preto už neopakuje.

12. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku reagujúc na odvolacie námietky odvolateľky odvolací súd dopĺňa.

13. Podľa §451 ods. 1 o. z. kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Uvedené zákonné ustanovenie ustanovuje aktívne a pasívne legitimované subjekty v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna strana civilného sporového konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a protistrana (žalovaný) je subjektom tejto hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). Z vykonaného dokazovania v posudzovanej veci pritom nesporne vyplynulo, že žalovaný nie je osobou, ktorá sa na úkor žalobkyne obohatila. Súd prvej inštancie v danej veci správne preto identifikoval absenciu pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného a z toho dôvodu v danom prípade rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu pre tento nedostatok zamietol ako bezdôvodnú.

14. Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik majetkového prospechu u obohateného, pričom dôkazné bremeno o existencii bezdôvodného obohatenia znáša postihnutý (pozri uznesenie NS SR zo 16.12.2008 vo veci sp. zn. 6 Obdo 16/2008). V konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobca je preto povinný preukázať vznik majetkového prospechu na strane žalovaného. Po preukázaní tejto skutočnosti dôkazné bremeno v zhode s teóriou presunu dôkazného bremena (pozri rozsudok NS SR z 22.9.2010 vo veci sp. zn. 3 M Cdo 6/2010), na ktorú poukázala aj odvolateľka vo

svojom odvolaní, sa presúva na žalovaného. V prejednávanej veci bolo preto na žalobkyni preukázať, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na jej úkor. V danej veci žalobkyňa síce preukázala zaslanie finančných prostriedkov celkovo v sume 15 000 € na bankový účet, ktorého majiteľom je žalovaný (potvrdené z 23.1.2017 o zrealizovaní transakcie), ale žalovaný následne dôkazom „detail pohybu bankového účtu Tatra banka, a.s.“ (v spise na č. I. 18a), na ktorom je zobrazená informácia pre príjemcu ako „Prokopius anton“, preukazoval, že žalobkyňa v čase prevodu finančných prostriedkov nesporne vedela, že tieto neposielala svojmu manželovi, ale inej osobe. Tým žalovaný opäť preniesol dôkazné bremeno na žalobkyňu a na nej bolo preukázať, že v čase prevodu finančných prostriedkov o tomto nevedela a že skutočne bola v omyle ohľadom príjemcu platby. Dôkazné bremeno ohľadom tejto skutočnosti žalobkyňa v konaní však neunesla, tvrdený omyl pri zadávaní platby nijako nepreukázala.

15. V konaní medzi stranami nebolo sporným, že došlo k bezhotovostného prevodu finančných prostriedkov vo výške žalovanej istiny z bankového účtu žalobkyne na bankový účet žalovaného. Spornou bola skutočnosť, či k danej transakcii došlo omylom, teda bez právneho dôvodu a tým došlo k bezdôvodnému obohateniu. Z potvrdenia z 23.1.2017 o zrealizovaní spornej transakcie jasne vyplýva, že sama žalobkyňa za príjemcu spornej platby označila tretiu osobu s priezviskom N. a ako informáciu pre príjemcu platby uviedla priezvisko a meno svojho manžela. Z tohto dôkazu aj podľa odvolacieho súdu možno bezo sporu vyvodíť, že žalobkyňa jednoznačne vedela, že 15 000 € ona neprevádza v prospech svojho manžela, ale v prospech akéhosi N. a meno a priezvisko svojho manžela uviedla len na identifikáciu platby pre jej príjemcu. Z výpovedí svedkov rovnako nesporne vyplynulo a súd prvej inštancie uvedený aj správne uzavrel a vyhodnotil, že príjemcom spornej platby nebol žalovaný, ale tretia osoba. Ide pritom o skutkový záver, ktorý korešponduje tak s tvrdením žalobkyne obsahnutým v potvrdení o realizácii spornej transakcie z 23.1.2017, ako aj s výpoveďou všetkých svedkov bez rozdielu. Uvedené v konaní nebolo preto sporným a zo všetkých vykonaných dôkazov v konaní bolo možné preto ustáliť, že sporných 15 000 € nebolo určených pre žalovaného, že ten je len majiteľom účtu, nie však príjemcom platby. Jeho bankový účet nesporne bol preto len platobným miestom plnenia v prospech iného.

16. Žalobkyňa v konaní preto nepreukázala, že by platba, ktorá podľa nej mala predstavovať bezdôvodné obohatenie žalovaného, bola uhradená či už omylom alebo že v prospech žalovaného; omyl zo strany žalobkyne pri zadávaní platby v konaní preukázaný pritom nebol. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie správne uzavrel, že žaloba žalobkyňou nebola podaná dôvodne, keďže v konaní nepreukázala (neunesla dôkazné bremeno), že došlo k bezdôvodnému obohateniu a že k nemu došlo na strane žalovaného. Žalobkyňa v konaní relevantne ani nespochybnila výpoveď svedka A. J. K. st. ani v tom smere, že tento, a nie žalovaný, bol osobou, ktorá ako disponent predmetného bankového účtu spornými finančnými prostriedkami reálne aj disponoval tak, že tieto zo synovho účtu vybral a odovzdal ich H. G. ako osobe, pre ktorú tieto podľa neho boli aj určené. Svedok tak potvrdil len to, čo beztak vyplynulo aj zo samotného potvrdenia VÚB, a.s. o transakcii, v zmysle ktorého podľa písomného príkazu žalobkyne z 23.1.2017 sporných 15 000 € nebolo určených pre žalovaného a že v konečnom dôsledku tento nimi ani nedisponoval a ani ich nepoužil pre svoju vlastnú potrebu.

17. Uvedené znamená, že pokiaľ aj došlo k bezdôvodnému obohateniu, v konaní bolo nesporne preukázané, že nie žalovaný je tou osobou, ktorá na úkor žalobkyne bezdôvodne sa obohatila, hoci on je majiteľom sporného bankového účtu. Omyl žalobkyne teda spočíva v mylnom presvedčení, že na jej úkor bezdôvodne sa obohatil žalovaný len preto, že je majiteľom bankového účtu, na ktorý ona spornú platbu zrealizovala, a to bez ohľadu na to, že ani podľa jej vlastných písomných pokynov pre banku 23.1.2017, ktoré presvedčivo nevysvetlila a tieto v konaní zjavne účelovo vysvetľuje už tak, že príjemcom platby mal byť jej manžel L. D.. Nepredložila však žiaden dôkaz ani len o existencii manželovho účtu, na ktorý mala platbu vo výške 15 000 € vykonať a nijako sa nevyjadřila a ani nevysvetlila, prečo potom ako príjemcu platby sama uviedla len „Novak“. Rovnako ani podľa výpovedí svedkov, príjemcom platby a napokon ani tým, kto z tejto platby mal majetkový prospech, nebol žalovaný, ale tretia osoba. Z týchto dôvodov neobstojí ani obrana žalobkyne, že z jej strany postačilo preukázať zrealizovanie spornej finančnej transakcie, keďže v konaní nepreukázala, že sporných 15 000 € vôbec bolo určených, či použitých v prospech žalovaného, a teda že pasívne vecne legitimovaným v spore je žalovaný.

18. Pokiaľ žalobkyňa namieta nesprávne posúdenie počiatku plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby už dňom 25.1.2017 tvrdiac, že vtedy ešte nemala informácie o tom, kto vlastne je majiteľom účtu,

na ktorý ona sporných 15 000 € poukázala, je potrebné jej dať za pravdu, že súd túto jej vedomosť už dňom 25.1.2017 neprípustne len prezumoval (rozsudok Najvyššieho súdu SSR zo 17.12.1978 vo veci sp. zn. 2 Cz 35/77), pričom tento jeho záver je bez akéhokoľvek skutkového základu. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby musí byť pritom ustálený momentom, kedy oprávnený skutočne sa dozvedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, takúto vedomosť oprávneného súd prezumovať nesmie. Výpoveďami svedkov v konaní bolo preukázané, že manželovi žalobkyne svedok A. oznámil len číslo bankového účtu, na ktorý žalobkyňa sporných 15 000 € následne aj zaslala, nie však aj meno jeho majiteľa, o ktorom v čase zrealizovania spornej transakcie a nepochybne ešte ani k 25.1.2017 táto preukázane nemala preto žiadne vedomosti. Z uvedených dôvodov počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa nemohol preto odvíjať od 25.1.2017. Pokiaľ súd prvej inštancie napriek tomu tak postupoval, jeho na to nadväzujúci právny záver o premlčaní žalobou uplatneného práva nie je preto správny. Uvedené však v danom prípade nemalo zásadný vplyv na inak správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, nakoľko uplatnená žaloba bola zamietnutá nielen pre premlčanie, ale aj pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného subjektu.

19. Z uvedených dôvodov odvolacie námietky žalobkyne neobstoja, pretože žiadna z nich nie je spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

20. Pretože ide o rozhodnutie, ktorým konanie sa končí, odvolací súd postupom podľa §396 ods. 1 CSP rozhodoval aj o trovách odvolacieho konania (§262 ods. 1 CSP), a to v súlade so zásadou úspechu zakotvenou v §255 ods. 1 CSP, keď úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov v odvolacom konaní vynaložených proti neúspešnej odvolateľke. Dôvody hodné osobitného zreteľa na aplikáciu §257 CSP na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania čo i len sčasti v prospech neúspešnej žalobkyne odvolací súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci, ktoré viedli k potvrdeniu napadnutého rozsudku, považoval za vylúčené. O výške náhrady trov v zmysle §262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

21. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie je prípustné, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie je prípustné, ak jeho rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

S výnimkou prípadov ustanovených v §429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).